

Hegedűs Ágota

EXSZEL SZEMBEN

„nem maradt mignon
a tányéromon, pedig
annyira finom”

Garaczi László: *Hakuin (II)*

„megkeresi és szétrugdossa a vadorzók csapdáit,
de gondosan kikerüli az ehető gombákat és
gyógynövényeket,

néha talál egy-egy tisztást az életében,
kisimítja rajta a mohát, ahol meggyűrődött,
fölállítja rajta a fűvet, ahol lefeküdt,
de ez egyre ritkábban esik meg vele”

Oravecz Imre: *Az erdészet föltámasztása*

Azt mondja az exem exe, a lenőtt hajú szóke, hogy össze kellene járnunk. Végül is van bennünk valami közös. Mert ő gyakorlatilag a hetedik pasit szagatja a válás óta, igaz, ennek már tizenkét éve, de ha elosztja az évek számával, nem tetszik az átlag. Én hogy csinálom? Nincs időm válaszolni, tovább beszél, hallgatom a telefonban, ez most tényleg barátokozni akar? Rám fanyalodik? Soha nem beszélgettünk, nem kell engem mindenkinek szeretni.

Udvarias vagyok, meghívom szombat délelőtt kávéra, aztán rájövök, hogy nem akarom a lakásomban tudni, felhívom, hogy elcsesztem az időt, benn vagyok a belvárosban, találkozunk inkább a Mallarmé-ban, a kedvenc cseresznyés kávékém kérem majd, ha nagyon kibuknék. Már a kocsi ül, de jó, hogy szóltam, siet.

Ha zavarban vagyok, felerősödnek az allergiás tüneteim, viszketni kezd az állam, az orrom és a homlokom is, folyamatosan vakarózom, és erősebben érzem az illatokat. A szagokat is.

Jön a lenőtt hajú szóke, nézem, ahogy parkol, körülményes, háromszor visszatolat, bezárja az autót, ellép, majd visszafordul, újra kattint a kulcsra. Talán ő is zavarban van.

Rá kell jönnöm, hogy mégse, mikor mellém ér, fújtatva dobja le a táskáját, és felhajtva a pólóját, rángatni kezdi a csípőjére csúszott magas

derekú farmert, elől a hasánál kilátszik a mamibugyi. Tehát csak engem zavar ez a helyzet. Izzad. Eltartja a karját az oldalától.

Aztán mesélni kezd, nem bírja a nyarat, sem a meleget. Azért ez a pedagógusnyár egy istenáldása. Tegnap is, mire eltett három üveg uborkát, csatakosra izzadt. Állandóan mossa a hónalját, naponta háromszor trikót cserél. És azt vette észre, hogy egyre több időt tölt a tükkör előtt, nézegeti magát. Régen nem voltak ilyen hurkaszerűségek a dereka fölött. És jobban bírta a meleget. És talán nem voltak ilyen meleg nyarak.

Azt mondja a lenőtt hajú szőke, talán fogyózni is kellene, istenem, de rég is volt, hogy jól érezte magát a testében, hogy nem eltakarni akarja, hanem megmutatni. Szülés óta. Az meg nem most volt. A lánya huszonhét éves. Tulajdonképpen állandóan fogyózik, minden hónap elsején elkezd, hogy aztán negyedikén felfalja a hűtőszekrényt. Néha sikerül fogynia pár kilót, de csak azért, hogy aztán többet hízzon vissza. Jójó-effektus, olvasott róla, de mégsem húzza magára, szerinte ő egyszerűen kövér alkat, és kész. Ettől persze még nem tetszik neki. Tegnap vett három nyári ruhát, mindegyik bő, és elég hosszú is, de az eladónó hozott a fülkébe egy szalmakalapot is. Kivénhedt operaénekesnő.

Hallgatom, kevergetem a kávé, még nem iszom belőle, ha elfogy, hova nézek. Még mondja húsz percig, nekem csak bólogatnom kell, kérdőn nézni, érdeklődve. Aztán négy nagy korttyal lehúzom a cseresznyést, mégis volt értelme az egész délelőttnek, felé fordítom a feltartott kezem, mikor arról beszél, hogy a legutóbbi pasija egy péntek délután összepakolt, és azt mondta, neki most mennie kell.

– Nekem most mennem kell. Szia.

Kirakom a kávé árát az asztalra, és többet nem veszem fel a tefont a szőkének.

A görögfolyondár egy imádat meténgféle. Már a neve is kúszik, ha lát valamit elérhető közelségben, méteres szárat ereszt arra, a levegőben úszva, lándzsás levélkéi egymással átellenben nőnek, tökéletesen illik a kertembe, kizárólag az óramutató járásával megegyező irányba tekeredik. Ellenőrzöm rendszeresen, sosem téved.

Edzés után hozzájuk mentünk, köszöntünk, felfaltuk a tőkehalma-
jat, meg az összes uborkát, kenyér nem volt, a fiús barátnóm benézett a szoba ajtaján, halkán beszélt, hosszasan, visszajött a konyhaasztalhoz, és kért, hogy segítsek kicsit, egyedül nem tudja. Mit, kérdeztem, félre-

nézett, pelenkát kell cserélni, de egyedül nem tudja megemelni az anyukáját. És holnap? Holnap ki fog segíteni? És eddig? Ki emelgette?

Eddig meg tudta emelni a saját csípőjét, de tegnap óta nem megy.

Betoltam magam előtt a fiús barátnőmet, a szobában félhomály és rossz szag terjengett, csokolomot rebegtem, aztán, miközben görgettük jobbról balra, majd vissza a fiús barátnőm anyukáját, mind a hárman sírtunk. Mind a hárman más miatt. Másnap edzés után egyértelmű volt, hogy leszálltam én is a buszról, már nem volt olyan fura az izzadt ágynemű, a morfium és a pelenka kombója, aznap senki nem sírt. Nyári diákmunkámat egy ruhaüzletben töltöttem, egy esős nap délelőttjén bejött a fiús barátnőm, és közölte, meghalt az anyu. Testtartása egyszerre volt magányos, és szenvedő. Mint akit épp elverték.

Villog a chat funkció: – Gyere már át, kávézzunk. Megmúttattam a fenekem, tisztára JLo, de mozdulni sem tudok. Hozzál kávé meg cigit, nyitva hagytam az ajtót.

Zsigerből írom, hogy nem érek rá, mert dolgozom, igaz is, határidős, közben mégis élém tolul a kép, ágy, a fekete copfos hason, egy elképzelhetetlenül óriási segg, és hogy minden a keze ügyébe van készítve. Megsajnálom, átmegyek, kétutcányira lakik a munkahelyemtől, útközben veszek kávé, duplát, és cigiből is két dobozzal. Nem tudtam a műtétről.

Kopogok, nyöszögés a válasz, a fekete copfos a nappaliban, hason, a keze ügyében hamutál, poharak, könyv, laptop, telefon, chipses zacskó, narancshéj. A seggét fixálom, de le van szorítva kötéssel, és takaró is van rajta, a mérete kivehetetlen. Panaszkodik, hogy fáj, kényelmetlen, leszakad a dereka, és még két napig így kell feküdnie.

Hallgatom, valahogy nem megy a sajnálkozó arc, kibújik a kisördög, kiröhögöm, és *lenemnormálishülyepicsázom*. Vissza is szívnám rögton, ennyire soha nem voltunk jóban, ráadásul munkát is kapok tőle néha. Meglepődve néz fel, kibomlik a kontya, elterül a haja a hátán, felemeli a mutatóujját, közli: – De sokkal szebb lesz, mint a Katicáé. (Katica a férje volt felesége.)

Még három napig mindennap átmegyek, elmosogatok, kihordom a narancshéjat. A segg szépen gyógyul, a szülinapi buliján azért a fergeteges tánc közben félreugrik a fenékpacsis figuránál, nehogy elmozduljon az implantátum. Nem keresem pár hónapig, akkor felhív, hogy javítsam meg a laptopját. Az előzmények közt csak plasztikával foglalkozó oldalak, orrkisebbítés, ajakfeltöltés, arcfelvarrás.

Két nap múlva hívom, hogy kész a gép, vihetem, mondja, nyitva lesz az ajtó.

Fekszik, mindkét lába felpolcolva, bekötve, atyáéig, mi történt, ja, csak megformálták a vádlimat, innen leszívtak kicsit, oda meg berakták.

Kezdem magam tökéletlennek érezni.

A fiús barátnőm ösztöndíjjal végzett Portugáliában. Közben nem találkoztunk, csak leveleztünk. Meghívót küldött az esküvőjére, utazzak oda, vigyem a szüleim, és ha van, a pasimat is. A szüleim már nem vágnak új utakba, egyedül érkezem Lisszabonba, a reptéren vár, ölel némán, a vállamon átázik a pólóm. Csupagiccs fotót lehet rólunk készíteni, az első éjszakát végigdumáljuk, a másodikat is, kezdünk fáradni, hétvégéig még öt nap, ha így folytatjuk, az esküvőn dupla alapozás kell szemkörnyékre, visszaveszünk, és csak napközben vagyunk együtt, de akkor végig. Nem fogyunk ki, fagyizás közben beülünk egy fa alá, ahol egymásnak vetjük a hátunkat, és nem szólunk.

Van az ügy, hogy nem kell.

Minden héten más a kora nyári reggel. A kínai tollborzfü hamarosan a kert éke lesz, bordós kalászaival, földig hajló penge leveleivel, mértanian szabályos gömbformájával. Igénytelen. Utálok az igénytelenséget, a fűbokor esetében azonban hálás vagyok érte. Tavasszal töben lemetszem a száraz, nádszerű leveleket, és felgyújtom a bokrot, nád-vágók a tavat.

– Rád van kattanva az a vörös hajú anyuka.

– Dehogyis.

– De. Végig téged nézett a versek alatt is, még a ruhája is hasonló a tiédhez.

Nem hiszek anyámnak, az óvodai ballagás különben sem a kattanások helye, aztán otthon végiggondolom, miközben a gyerek csokrait rendezgetem, a vörös hajú tényleg mellém foglalt helyet a kiránduláson, ugyanolyan telefont vett, meg egy ugyanolyan szandit is. Ugyan, ez csak véletlenek sorozata, anyám és az ő fantáziája.

Ősszel kiderül, hogy nem az, az ő gyereke is abban a suliban kezd, ahol a miénk, osztálytársak lesznek, a vörös eddig mindig egyenes haja másnapra az én lóknijaimra hajaz. Nem veszem fel neki szülői után a telefont, a férjem este hazaérve meséli, hogy felhívta ma egy osztálytárs anyuka. Meghívott minket szombaton gyerekszúrra.

– És?

– Ti elmentek, én pingpongozni megyek. Tök szimpi a csaj. Tudod, az a vörös.

Mindketten elváltunk, a vörös és az exem összejárnak, egymásra találtak, pusztán lelki a kapcsolatuk, de az nagyon mély, mindkettő Vízöntő, és ráadásul mindkettő disznó. Az egyik disznó. Nyalogatják egymás sebeit, ettől függetlenül a vörös havonta kétszer engem is felhív, vigyáznom kell, mit mondok, rögtön körbeér. Elhív szombatra koktélozni, előre tudja, hogy nem megyek, még elmeséli a kollégáit, a nagylányát, a volt férjét, világfájdalom, de szigorúan a felszínen, csak semmi érzelem. Majd beszélünk, mondja, nem tervezek vele semmit.

Mákvirágok. Hajladoznak a szélben, karcsú balerinák, méternyi, szürkészöld szárazakon. Lila szirmaik áttetszően hullanak a földre, pár nap után nyom nélkül tűnnek el, hogy aztán a szár zörgővé száradjon, hogy gubót növeessen, mindig akkor török le egy fejet, mikor még nem nyílnak apró kis lukak a mákszemeknek, szeretem rázogatni, van egy hangszer, annak is ilyen hangja van. Mákvirág. Aki egyszer mákfüggő, az élete végéig az marad.

Nincs jó génállományod, mondja a hullámos-hosszú barna hajú kolléganőm, valóban, este el is gondolkodom rajta, szárítom a hajam, tényleg, az enyém nem hullámos, és nem ér derékig, mint az övé. Bele bírok szeretni a tökéletes nőkbe, közel akarom érezni, olyanná akarok válni, minimum a barátnőmnek akarom, pedig a szemem is csak barna, a derekam körmérete is jóval hatvan centi fölött van. Nincs telt ajkam. Másnap meg is mondom neki, igen, válaszol, de ez csak a külső, arról még nem is kérdeztelek, hogy hány értelmiségi van a családotban. Elalvás előtti program, számolgotam őket.

Tizennégy, mondom neki másnap, erre kezdi sorolni hetedíziglen visszamenőig, a színész nagybácsit, a repülő tiszt nagypapát, meg annak a kémiatanár testvérét, közben befejezi a két szem cseresznyéből álló ebédjét, és két lyukkal beljebb húzza a derekán a tíz centi széles övet. Egzotikus váza alkat. Lengőborda híján talán nekem is lehetne ilyen derekam, irigykedek. Megigazítja a sminkjét, csücsörítve mosolyog a tükörbe, esküszöm, a mosoly faszállító, a gondolat mögötte: tudom, mit csináltál tegnap este az ágyban. Dőlnek is utána a kollégák, nem áll kötélnek, egy Laci nevű fiúja van, akinek a vezetékneve Kiss, felmenői származásukat tekintve a város nemesi családjainak egyike.

A hullámos-hosszú barna következetesen Denise-nek szólítja, bújja a telefonba, Denise érte jön munka után, két hónap után esküvő, a hullámos-hosszú barna terhes, állandóan azzal dicsekszik, hogy most legalább nem kell behúznia a hasát. Szülési szabadságra megy, azt mondja, két hónap után visszajön, majd a főnök bejelenti, hogy a *Döniz* nem engedi visszajönni anyukát ide, családi vállalkoznak.

A titkárnő jön a hírrrel pár hónap után, hogy a hullámos-hosszú barna a piacon árul, sátorban. Hurrogjuk, hogy összetéveszti, de nem, mondja, ott a gyerek és a legnagyobb hidegben is látta a hullámos-hosszú barnát sapka nélkül, síoverallban, vastag övvel elszorítva a derekát, hótaposóban és ujjatlan kesztyűben számolja az aprót.

Minden kolléga kilátogat a piacra, hiszemhalátom alapon, engem nem visz rá a lélek, pár hónap múlva újabb hír, Döniz lelépett, légiósnak állt, most itt van ez a szegény szépasszony egyedül a gyerekekkel, a válalkozással, a szélesedő csípejével.

Előtolakszik a rosszindulat, és kicsúszik a számon, hogy remélhetőleg a fantasztikus génállománnyal rendelkező kolléganő és az ő értelmiségi családja megtalálja a megoldást. Furán néznek rám, nem szokták tőlem, vállat rántok, ott hagyom őket a szochelyiségben.

Úgy tűnik, hajszáritás közben jönnek a világmegváltó gondolatok, mert este két hullám közé befurakszik az ötlet, megkeresem a hullámos-hosszú barnát. Nem tudom, mit akarok tőle. Még várok két hetet, gyűjtöm a bátorságot, aztán kimegyek a piacra. Nem találok. Nyomozásba kezdek, és nem találok.

Magánnyomozót csak nem fogadok. Marad a net, nincs nyoma, csak a híres színésznőről lelhető fel nyom, így legalább tudom, hogy ez a fejezet nem fantazmagória.

Hathavi, heti négy kardio edzés után a legújabb meggyőződésem, hogy a génjeim mesébe illően tökéletesek, már senkire nem akarok hasonlítani, és nem a tökéletes nőkbe leszek szerelmes, hanem az én tökéletességembe szerető tökéletes férfiakba.

A fiús barátnőm felhív, hogy augusztus elején jön haza. Találkozzunk. De jó, de jó, meddig maradsz, kérdezem, azt mondja, hosszabb ideig, konkrétan nem tudja, lehet, hogy marad. Szomorú a hangja, mikor az ottani kollégákról mesél, akkor kerek-perec rákérdeszek: – Váltok?

Anyám és az öcsém az angolkert híve. És a liberális elveké. Az náluk azt jelenti, hogy a paréj a dérbabérral összeér, és a gyerekek számolatla-

nul ehetik a *mindent*, miközben egész nap a nyugágyban heverik ki az előző esti buli fáradalmait. Nem papolok, csak kezdem vágni a sövényt, apám függőőnját használom hozzá, madártollat tűzök a magassághoz, ahhoz igazítom a bokrokat. Módszeresen kiirtok mindent, ami gyom, és a nemesebből is, ami csak úgy kel. Mert ha egy szem szotyola kikel az udvar közepén, azt otthagyják, madárka elszórta, hadd nőjön. Útban van? Dehogy.

– Útban vagyunk?

– Dehogy.

Körbenyírom őket a géppel, talán hangos, mert bevonulnak a házba tovább szundikálni, akkor összehajtom a nyugágyakat, és befejezem a nyírást. Előbb keresztben nyírok, utána hosszában is, nem ússzák meg, glédában a sövény és a dérbabér, végre átlátni a kerten, egészen a kerítésig. Anyám közli, hogy bár a térdig érő gaz őt is zavarta, de most meg nincs kedve sétálni a kertben. Aztán fura fintor üli meg az arcát, térdből rogygan meg, és összeesik. Az öcsém sír, zokogva ül a lépcső alján, előbb integet a mentőnek, és csak utána ébreszti fel a fiait.

A fiús barátnőmmel a teraszon szürcsölgük a szigorúan alkoholmentes koktélokot, mindnek tudja kívülről a receptjét, és amihez nekem nincs alapanyagom, azt helyettesíti valami passzentossal, egész jól elvagyunk, délután kettőkor kezdtük, éjfélkor még mindig mondja. Csak enni és pisilni állunk meg. A férjének eljárt a keze, ha ivott, és iszonyú ronda szája lett a piától, másnap pedig mindig megígérte a sohatöbbét. Két évig tartott a türelmi idő, ez alatt hatszor volt látéletet vetetni, amiket gondosan őrizgetett. Türelmes volt, nem mondta senkinek. Tényleg türelmes vagy, mondom neki, szippantok a málnás, mandulás ízű löttyből.

– Nincs senki másom és ráadásul szerettem is.

– Már nem?

– De. Viszont van, amit nem lehet megbocsátani. A kulcscsonttörést.

Megismerkedek egy valószerűtlenül tökéletes pasival. Okos. Szép, bár kék szemű. Finom barna bőre van, kedves, udvarias, szép a tarkója, az fontos, eléggé kopasz is, de állandóan jó szaga van, még akkor is, amikor a belsőépítészetről beszél, ami a harmadik szakmája. Gyanús.

Bazi autóval jön értem, pontosan érkezik, gyanús, elvisz a legmenőbb étterembe, ott mindenki előre köszön neki, elhasználnak érzem, gyakori ismétlőnek. Meg is mondom neki, azt mondja, zavarba jön

tőlem, ilyet ő még soha. Ő ahhoz van szokva, hogy fordítva, és a nők mellette mindig elesettek, én miért nem.

Én a főváros mellett lakom, ő vidéken, meséli a nyitott házasságát, a nőit, sorolja őket, kérdezi a véleményemet. Úgy beszélgetünk, mint két pasi, kidumáljuk a hülye picsákat. Kiderül, hogy a fekete copfos is megvolt neki, hamar beazonosítom, ha a névegyezés nem lenne gyanús, a seggimplantátummal már nem tévedek. Te, kérdezi a magas homlokú okos, mi a véleményed erről a nőről, megbízom az ízlésedben, felmelegítesz?

Sóhajtva, de a szemébe mondom, hogy narkós, alkoholista, felületes pica.

Nem tudunk mit kezdeni ezzel a kijelentéssel, ő azon gondolkodhat, hogy honnan tudom, ha tudom, miért mondom el, és egyáltalán akkor most én akarom-e őt, vagy csak azt akarom, hogy ne akarja a fekete copfost.

Én azon gondolkodom, hogy beleegyek-e az eperlevesébe.

A fiús barátnőm újra férjhez megy, most teljes titokban, csak négyen vannak ott, a tanúik az ő fia, meg a férj fia. Columbia a nászúti cél, aztán ott ragadnak a helyzet miatt. Akkor megint telefonál, így tudom meg, hogy esküvő volt. Rosszulesik, de nem vallom be magamnak, aztán mégis ezen gondolkodom egész éjjel. Jó is, hogy fenn vagyok, mert hajnalban csörög a telefon, meghalt az anyám. Leteszem, és felveszem újra, Columbiát hívom először, az öcsém ráér reggel.

Húzom az időt a temetéssel, épp hazaérnek Columbiából, kéri, hogy neki is csináltassak koszorút.

Anyám koszorúi, csokrai tele vannak paréjféle zöldekkel, babérágakkal, csalánfélékkel. Csupa olyan legyen, ami a kertből való. Ez volt a végrendeletében. És az, hogy a nekrológiába ez legyen is beleírva, legalább két országos napilapban legyen gyászjelentés, valaki felfigyel a paréjokra, felkapja, a szennylapok is tele lesznek vele, és a fotósok ott vannak a temetésen is.

A fiús barátnőm intézkedik, jön-megy, határozott, a toron is mindent ő intéz, kiültet, leültet, melegít, tálal. Mintha otthon lenne.

Jóleső gondoskodás, de nem élem bele magam, tudom, az intenzív jelenléte után súlyosan hosszú időszak lesz a megvonás. Meg majd megint nélkülem válik, házasodik. Felkavar, talán mert érzékenyebb vagyok a temetés miatt, este nem akarom elengedni a kezét, egyiket én fogom, másikat a férj.

Megérzi a gyengeségem a kopasz, szép tarkós pasi, jön, ha kell, ha nem, menjünk fagyizni, elviszlek vacsorázni, hétvégén megyek Izraelbe, eljössz velem? Jövő hét közepén meg Berlinbe kell mennem, csak két nap, ugye, eljössz?

– Nem kellek én oda.

– De. Csak te kellesz. Elmesélem az úton, hogyan ismerkedtem meg a negyedik testvéremmel.

– Kihasználod, hogy kíváncsi vagyok, és érdekelsz. De nem mehetek. Dolgozom.

– Picsába kell neked állandóan dolgozni, te csak legyél velem, mellettem, értem, nekem. Eddig az összes nőm ilyen volt. Te meg nyomigálsz a számítógépeket. Már az sem normális, hogy egy nő gépeket javít. Pláne számítógépet. Milyen munka ez? Hogy jutott eszedbe? Tőlem kapsz minden héten egy újat, ha elromlik.

– Nem kell.

– Tegnap vettem egy telket, teli van növényvel. Megmutathatom?

– Na, az érdekel.

Megyünk kocsival két órát, szűk kanyargók a hegy felé, aztán murvás út a völgybe, védett erdőszélen meszelt parasztház, és telek, amíg a szem lát.

A kopasz, szép tarkós telefonálva fel-alá járkal a tornácon, én meg körbemegyek. Meggy érik, közel állok a törzséhez, megérzem a nap melegét a kérgen, selyemsima. Árnyoldalon borostyán kúszik felfelé, beleeszi magát a kéregbe, kapaszkodik, hogy miután égig kúszott, megfojthassa a gazdanövényt. Tépni kezdem, nehezen enged, inkább hasad, mint enged, én sem hagyom magam, dühből szaggatom.

– Te mi a szart csinálsz?

– Undok élösködő, fojtogató a légyökér.

Akkor megölel, magához húz, nem kapok levegőt, közben a fülembe súgja:

– Tiéd ez a kert.

Nem ismerem az exem mostaniját, csak hallomásból, azt mondják, hasonlít rám, csak kicsit nagyobb darab. Nem érdekel, de akkor is mondják, van, akit a pletyka éltet, nem is beszél másról, nincs téma, csak hogy mi van a főnökkel meg a titkárnőjével, a szomszédal meg a feleségével, meg a feleség szeretőjével, de hallod, de illet. Aztán kifogynak a pletykatémából, egész este szótlánul chips-sör kombóval tévéznek. Elalvás előtt nem jó éjszakát kívánnak, hanem azt kérdezik egymástól:

– Szerinted holnap végre kiderül majd?

Engem nem érdekel a pletyka. Ha hallok is, nálam marad.

Minden hónap tizedikén felhív az exem, hogy megkaptam-e a gyerekartást, és hogy van-e valami rendkívüli kiadás, fogorvos, útlevel, kirándulás. A kötelező köszönömök közben kis terpeszben állok, mindig egyhelyben, mintha folyóvízben, dermesztően hideg, combközépnél tovább nem merészkedem, mindig ez van, mikorra befejezem a telefont, lefagynak a lábaim. Most kicsit tovább beszél, sóhajtozik, rosszkedvű, szinte megsajnálom, mi van, kérdezem, hááát, az van, hogy megnősülök.

Egyből kilépek a partra, simogatóan meleg a homok, engedem peregni az ujjaim között. Elmegyek, persze, köszönöm a meghívást, és gratulálok, előtte nincs kedvetek eljönni? Tényleg csak udvariasság, nem, nem főzök, csak kávé, igen, cseresznyés. Csináljak a mákos sütiből? Persze, nem gond, dehogym fáradtság. Akkor két hét múlva, szombat dél.

A kopasz, szép tarkós pasi mindennap küldet virágot. Az irodám mákvirágerdő, haza is viszek belőle, megváltoztatja a lakást, a nappaliban a tévé mellett, az asztalon, a földön lévő nagy vázában, mindenütt mákvirág. Szeretem a virágot, visszaküldeni sem lehet, és a feladó Izraelben, vagy Berlinben, mittudomén, lényeg, hogy nincs itt. Van helyette levélkezőn, a csokrok mellé.

– Szeretlek, értsd meg, kellesz.

– Ha hazajövök, elmegyünk egy hosszú hétvégére.

– Hülye a te exed, hogy egy ilyen nőt elengedett.

– Kérlek, kérlek, kérlek.

– Hiúságom nem engedi, hogy ne legyél az enyém, még ha rövid időre is. (Félreolvastam az enyémet anyámnak.)

Az én hiúságom pedig azt nem engedi, hogy valaki, aki rajtam teszteli a férfiaságát, tőlem kérdezi a nők titkait, komolyan vehető legyen. Ha meg nem vesszük komolyan, akkor meg hagyjuk már a mákvirágot.

Két hét múlva szombat, dél múlt tíz perccel, csengetnek, hosszasan keresem a kulcsot, bár kinn világos van, de szürkülő felhők jönnek északról, hűvös levegőt tolnak be a konyhaablakon, benn ég a lámpa, kész az ebéd, a máktorta illata vízszintesen lepi be a lakást.

Ha zavarban vagyok, erősebben érzem az illatokat.

Kinyitom az ajtót, még nem értek be a kaputól, visszaugrok kinyitni a veranda felőli erkélyajtót, hogy szellőzzön. A bejárati ajtót két sziluett tölti ki hangos köszönéssel, erőltetett jókedvű hangos köszönés-

sel, az első sziluett ismerős, nem felejthető. A mögötte lévő is ismerős, de a homályos előszobában nem látom jól.

Az exem maga elé húzza, a nappalimban ott áll a hullámos-barna hosszú hajú.

Ami nekem nem sikerült, az exemnek igen. Megtalálta a tökéletes génállománnyal rendelkező nőt. Most etetem őket, hallgatom a hullámos-barna beszámolóját Amerikáról, ahonnan tizenkét év után a honvágy hozta haza. Az ottani ételtől karcsú vázából kancsóvá hízott, a lágy hullámok seprűs keménynek látszanak, nem, közel sem tökéletes, mégis hálával tartozom neki, jól tartja az exemet, és miatta kezdtem sportolni, talán, hogy hasonlítsak rá, valószerűtlenül vékony derékkal, hogy befogadjon a tökéletesek közé.

A hajamat tekergetem az ujjaim közt, görögfolyondár vascsövön, az óramutató járásával megegyező irányba. Sosem ellenkezőleg.

Bárka, 2015/6.

■ Hegedűs Ágota 1966-ban született Székesfehérváron. Prózát ír.